

N:o 11.

Af Herr **A. Törnfeldt**: *Om närmare bestämmelse rörande skyldighet eller icke skyldighet för tjänsteman, som blifvit till Riksdagsman utsedd, att bekosta vikaries aflönande.*

Ingen, som har jordbruk, industri m. m., kan utöfva riksdagsmandat utan uppoffring i sin ekonomi. Häruti äro de embets- och tjänstemän, hvilkas förnämsta lön består i jordbruksafkomst, vida mer likställda, än sådana, som hafva blott penningelön. Det vore väl derföre rättvist, att de förstnämnde i första rummet finge ersättning för hållandet af vikarie under vistandet vid riksdag. Men Regeringen har en motsatt åsigt, ty den tilldelar penningelöntagande tjänstemän sådan ersättning, men nekar densamma åt tjänstemän, som lefva förnämligast af jordbruksboställen, likasom dessas afkastning icke vore statens lika väl som inflytande skatter, och en tjänstemans aflöning, helt och hållet af staten eller till större eller mindre del jemväl af kommunen, skulle kunna göra någon åtskilnad i hans ställning till representantkallet, hvars orsak till vikariehållning, om någon, är en statssak och alltså icke är att jemföra med vikariehållning i enskilda eller kommunala förhållanden.

En blott jordbrukare eller annan näringsidkare, som är riksdagsman, nödgas visserligen hålla en vikarie för sin ekonomi; men en jordbrukande tjänsteman, som bevisar riksdagen, nödgas hålla två vikarier, den ene för sin ekonomi, den andre för sin tjänst. Denna dubbla uppoffring å den enes sida öfverensstämmer icke med det medborgerliga begreppet om jemlikhet i rätt och pligt. Då representantkallet är en medborgerlig pligt, så bör det väl icke vara mer betungande för den ene än för den andre. För att vinna en rättvis likställighet i detta afseende mellan näringsidkare och löntagare, eller åtminstone något utjemna missförhållandet mellan olika löntagare, får undertecknad vördsamast föreslå fattandet af sådant alternativt beslut:

antingen: att hvarje embets- och tjensteman, som måste under vistandet vid riksdag hålla vikarie för sin innehafvande tjenst, får kostnaden därför ersatt af statens medel;

eller:

att ingen embets- och tjensteman får vikariekostnad ersatt af statens medel under den tid han bevisar riksdag.

Anhålles om remiss till vederbörligt Utskott.

Stockholm den 23 Januari 1874.

A. Törnfeldt.

N:o 12.

Af Herr P. M. Gunnarsson: Om förbud för landthandlande att idka försäljning af vin.

Vid riksdagarne på senare åren har ett eftersträfvadt mål varit att söka genom lagstiftning åstadkomma nykterhet och sedlighet. Att man till en del lyckats härutinnan genom den nya bränvinstillverknings- och försäljningslagens antagande, kan icke förnekas; dock är ännu mera i denna syftning att önska.

Det är icke utan skäl större delen af vårt lands befolkning klagat öfver den på senare tiden i oroväckande grad tilltagande vinförsäljning och vinförtäring, hvilken på landsbygden tilltagit i samma mån som bränvinssupan- det aftagit.

Vinet, som hos våra landthandlande försäljes, är oftast uppblandadt, så att en ringa myckenhet deraf berusar; det är ett ondt, som i många hänseenden är lika skadligt som bränvinet, ty synnerligast den fattige arbetaren, som är begifven att sig berusa, dricker af detta så kallade vin så mycket, att han